

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715201858
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8715201858.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcov: 1/ N. W., nar. XX.X.XXXX, bytom A. D. XX, E. a 2/ M.. G. U., nar. X.XX.XXXX, bytom E. XXXX/X, E. proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č.k. 14C/32/2015 - 602 zo dňa 08.11.2022, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e uznesenie.

II. Náhradu trov odvolacieho konania stranám n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie žalovanej voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podľa ust. § 255 a § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi v 1. rade 37.848 eur, žalobcovi v 2. rade 37.848 eur a žalobcovi v 3. rade 37.848 eur s úrokmi z omeškania. Predmetom konania bolo len rozhodovanie o žalobe žalobcov v 1. rade a 2. rade voči žalovanej, keďže žalobca v 3. rade zobral žalobu dňa 22.4.2016 späť.

4. Okresný súd Poprad vo veci samej rozhodol rozsudkom zo dňa 13.05.2021 č.k. 14C/32/2015-444 tak, že žalobu zamietol (výrok I.), a priznal žalovanej voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

5. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 20.09.2022 č.k. 5Co/34/2021-594 tak, že potvrdil rozsudok v I. výroku a zrušil rozhodnutie o trovách v II. výroku, pričom v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v novom rozhodnutí súd rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania.

6. Odvolací súd uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o trovách konania s tým, že posúdi, či v tejto veci existujú skutočnosti, ktoré odôvodňujú aplikáciu ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) pričom svoje závery odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé a riadne odôvodnené.

7. Následne súd prvej inštancie citoval z uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2018 sp.zn. II.ÚS 563/2011 - 14 a ďalej konštatoval, že v 1. rade v zmysle § 257 CSP skúmal rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady trov konania, pričom opätovnou úlohou

súdu prvej inštancie úlohou súdu nebolo len mechanicky rozhodnúť o náhrade nákladov podľa výsledku sporu, ale zvážiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov, keďže priamo zo zákona vyplýva povinnosť pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať i existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

8. Súd prvej inštancie v tomto konkrétnom prípade prihliadol na jeho zvláštnosť, aby nedošlo k neprimeranej tvrdosti, keďže síce aj napriek konštatovaniu o pochybení orgánov bola žaloba zamietnutá, nakoľko žalobnému návrhu žalobcov nebolo možné vyhovieť. Z dikcie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a o zmene niektorých zákonov jednoznačne vyplýva, že v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažností na prietiahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietiahy z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietiahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietiahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietiahov. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP aj keď žalovaná mala plný úspech, nepriznať jej náhradu prvoinštančného a odvolacieho konania.

9. Proti tomuto uzneseniu včas podala odvolanie žalovaná. Právne odôvodnila svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, h/ a f/ CSP. Popísala priebeh prvoinštančného konania a poukázala na ust. § 251, § 255 a § 257 CSP, s tým že inštitút trov konania je nerozlučne spätý so sporovým konaním a vyplýva z jeho samostatnej povahy. Strany sporu stoja proti sebe a je na mieste, aby strana, ktorá v spore so svojim nárokom uspela dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Porazenej strane takto potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania víťaznej strane. Zásada úspechu v spore sa premieňa v § 255 CSP, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci sa vždy skúma, čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore. Pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov konania. Vo vzťahu k ust. § 257 CSP žalovaná konštatovala, že toto ustanovenie predikuje, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 11/2013 - 10 zo dňa 16.01.2013, I.ÚS 629/2016 - 24 zo dňa 08.02.2017, II.ÚS 221/2015 - 11 zo dňa 01.04.2015, a súčasne uviedla, že NS SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. 2Cdo/102/2017 zo dňa 31.07.2017 konštatoval, že aplikácia citovaného ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. V tejto súvislosti poukázala na R 34/1982. Konštatovanie súdu prvej inštancie o pochybení správneho orgánu, ktoré navyše bolo zhojené, nemôže mať za následok sankcionovanie tej strany sporu, ktorá bola v konaní úspešná, a to najmä s poukazom na skutočnosti, ktoré žalovaná uviedla vyššie. Zároveň upriamila pozornosť na článok 46 Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň konštatovala, že Ústavný súd Slovenskej republiky zdôraznil, že podľa článku 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa práv uvedených v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Teda podmienky a podrobnosti ustanovuje zákon. Zákonodarca je oprávnený ustanoviť podmienky, za ktorých možno dôvodne uplatňovať právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu. Pokiaľ zákonom stanovené podmienky, teda stanovené zákonom č. 514/2003 Z.z. nie sú splnené, žalobe o náhradu škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci, nie je možné vyhovieť. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 168/2018 - 22 zo dňa 10.10.2018 vo vzťahu k aplikácii § 257 CSP z ktorého citovala. Zároveň poukázala na uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/67/2010, z ktorého vyplýva, že výnimočnosť použitia ust. § 257, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa musí byť náležite odôvodnené. Následne poukázala aj na článok 6 ods. 1 Dohovoru, z ktorého citovala a znova na článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Čo do výkladu a používania ustanovení CSP, účelom základného práva na súdnu ochranu poukázala na článok 2 ods. 1 CSP, obdobne napríklad aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 1/02 alebo sp.zn. II.ÚS 174//04. Čo do riadneho odôvodnenia rozhodnutia a kritériá vyplývajúce preň z Ústavy SR, ako aj Dohovoru, poukázala napríklad na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 491/2018, a následne citovala § 220 ods. 2 CSP. Vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.08.1997 sp.zn. 2Cdo/5/1997,

z ktorého vyplýva, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, aj vtedy ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodni, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný. Zároveň žalovaná konštatovala, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmé, či súd prvej inštancie v danom prípade vzal do úvahy, respektíve z akého dôvodu nechal do úvahy skutočnosť, že žalobcom za vzniknutú škodu, ktorá im vznikla v dôsledku porušenia § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. zo strany Regionálneho odboru Slovenského pozemkového fondu v Poprade, ktorý nepostúpil získané informácie Slovenskému pozemkovému fondu, v dôsledku čoho tento časť sporných pozemkov predal obci U., bola priznaná nie len finančná náhrada, ale aj pozemky, ktoré predstavujú náhradu za ich pôvodný pozemok. Súd prvej inštancie neumožnil žalovanej, aby sa k úmyslu súdu prvej inštancie použiť moderačné pravidlo, a to § 257 CSP vyjadriala, Žalovaná vzhľadom na rozsudok odvolacieho súdu, ktorý vo výroku I. potvrdil výrok súdu o zamietnutí žaloby z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu štátu sa nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom uznesení a s jeho odôvodnením, nakoľko pri rozhodujúcich skutočnostiach došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov navyše dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok celkom nesprávny právny názor súdu prvej inštancie. Preto žalovaná navrhla, aby odvolací súd priznal žalovanej voči žalobcovi v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, a uznesenie súdu prvej inštancie zmenil.

10. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrili žalobcovia. Uviedli, že štát žiada za porušenie zákona č. 229/1991 Zb. žalovanou stranou (SPF), ešte od poškodených žalobcov, ktorým tento štát ukradol ich pôdu bohorovne bez hanby za túto krádež zaplatenie súdnych trov. Štát ich donútil domáhať sa svojej pôdy, teda už iba finančného odškodnenia za túto ich nezákonnosť - krádež. Slovenský pozemkový fond nepochybil, on porušil zákon č. 229/1991 Zb. a to je trestné. Žalobcovia vo vzťahu k slovu „zhojené“ uviedli, že z rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Poprad Č.j. : A.-XXX/XXX/XXXX - R XXXX/XXXX -PE zo dňa 03.04.2006 vyplýva, že žalobcovia spĺňajú podmienky § 3 ods. 1 písm. o/ zákona o priznaní práva na náhradu za časť výmery prídelovej parcely v katastrálnom území U., časť ZN.i, parcela č. XX - orná pôda o výmere X XXX m². V zmysle § 6 zákona č. 503/2003 Z.z. v prípade uvedenom v ods. 1 sa oprávnenej osobe prevedú do vlastníctva iné pozemky vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a bonite. Žalobcovia vyzvali dňa 04.02.2011 a 19.08.2011 o poskytnutie náhrady Slovenský pozemkový fond, regionálny odbor E.. Od podania týchto výziev žalobcami od roku 2011 do podania žaloby v roku 2015 uplynuli 4 roky, ale ani tie nestačili Slovenskému pozemkovému fondu, regionálny odbor E. na to, aby vydal žalobcom - prideliť alebo podal návrh na vklad náhradného pozemku do katastra nehnuteľností. G. U. sa bol osobne niekoľkokrát na Slovenskom pozemkovom fonde, regionálnom odbore informovať o stave žiadosti, ale okrem ubezpečenia príslušného úradníka, že začnú konať, tak nekonali. Boli nečinní a žalobcovia náhradné pozemky nedostali ani do 25.02.2015. Tak im neostalo nič iné ako podať žalobu. Ani dnes, teda 13.12.2022 však tomuto demokratickému a spravodlivému štátu, jeho správny orgánom, a Slovenskému pozemkovému fondu jeho nečinnosti, prieťahom v konaní a porušením zákona, nemajú ani náhradu škody, a nemajú ani žiadnu náhradnú pôdu. Žalobcovia postavili otázku, že prečo za to, čo činil alebo nečinil štát v tomto reštitučnom konaní od roku 1992 majú oni štátu, Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, či jeho zamestnancom, ktorí to všetko v priebehu reštitučného konania porušením zákona, neodstúpením opravného prostriedku žalobcov na Krajský súd Košice, a prieťahmi v konaní zapríčinili, zaplatiť ešte súdne trovy. Zároveň žalobcovia uviedli, že napriek tomu, že ako judikatúra súdov, tak aj právna doktrína sa zhodujú, že dôvody hodné osobitného zreteľa nemožno dopredu stanoviť vyčerpávajúcim spôsobom. Je možné uviesť aspoň výpočet dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré uvádza J. Y. (1) a/ neprimeraná tvrdosť, b/ podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, c/ povaha a okolnosti sporu, d/ zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, e/ zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, f/ osobné pomery strany sporu, g/ nízky príjem. Žalobcovia poukázali na písm. b/, a to podiel žalovanej na vzniku a priebehu sporu a c/ povahu a okolnosti sporu. Popísali celý priebeh vybavenia reštitučnej veci od 15.06.1992, až po 25.02.2015, čo do podania žaloby o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Zároveň citovali z rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Sp/1/2016 - 76 str. 8 zo dňa 22.06.2016. Okrem dôvodov hodných osobitného zreteľa, a to nezákonnosť štátu a prieťahy a pochybenia v správnom konaní, uviedli aj nízky príjem žalobkyne v 1. rade vo výške 471,40 eur s tým, že vlastní byt v BSM, a nevlastní žiadnu inú nehnuteľnosť. Zároveň uviedli, že právnici zástupcovia žalovanej sú riadnymi zamestnancami žalovanej a vykonávali zastupovanie v rámci svojich pracovných povinností. Vo svojich písomných vyjadreniach a ústnych prednesoch na pojednávaní neuviedli žiadne zákonné dôkazné prostriedky, a to listiny, ktorými by boli spochybnili doložené dôkazy žalobcami. Preto žalobcovia navrhli

uznesenie ako vecne správne potvrdiť, teda žalovanej voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznať.

11. Vyjadrenie k odvolaniu doplnila žalobkyňa v 1. rade. Zopakovala argumenty uvedené vo vyjadrení oboch žalobcov. Zároveň poukázala na článok 12 ods. 1 - 4, článok 20 ods. 1, 3 a 4 Ústavy SR a uviedla, že v žiadnom prípade nesúhlasí so zaplatením trov konania za porušenie zákonov i Ústavy Slovenskej republiky, ktorým boli porušené základné ľudské práva a slobody žalobcov medzi ktoré patrí právo vlastníť majetok. Znova zopakovala svoje sociálne pomery, že je starobná dôchodkyňa s mesačným dôchodkom vo výške 471,40 eur a nemá žiaden príjem. Vlastní byt v BSM, nevlastní žiadnu nehnuteľnosť, je po dvoch ťažkých operáciách a mnoho finančných prostriedkov vynakladá za lieky. Zároveň poukázala na § 18 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré citovala, a konštatovala, že nesprávny úradný postup potvrdil Krajský súd v Košiciach vo svojich vydaných rozsudkoch z rokov 2012 a 2016. Zároveň mala za to, že tu nemá miesto Civilný sporový poriadok, pretože konanie bolo vedené podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a rozsudky okresného i krajského súdu obsahujú len ustanovenia tohto zákona. Konštatovala, že podľa § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. nemôže byť rozhodované o trovách konania podľa ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z.z., ani podľa ust. § 220 ods. 2 CSP. Zákon č. 514/2003 Z.z. má prednosť pred Civilným sporovým poriadkom. Následne citovala ust. § 251, § 255 a § 257 CSP, i Článok 46 Ústavy Slovenskej republiky ods. 1, 2 a 3. Mala za to, že citované ustanovenie Civilného sporového poriadku je v tomto prípade irelevantné. Žaloba nebola podaná podľa tohto zákona. Žalobkyňa sa stotožnila s uznesením súdu prvej inštancie a navrhla odvolaciemu súdu toto uznesenie potvrdiť.

12. Vyjadrenie k odvolaniu aj doplnenie tohto vyjadrenia boli zaslané na vyjadrenie žalovanej. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

13. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 v spojení s ust. § 380 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

14. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, ak žalovanej voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal.

15. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

17. Ust. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a od zásady zodpovednosti za zavinenie. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Možno ich však zhrnúť ako neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strán sporu, prípadne nízky príjem. Podľa názoru odvolacieho súdu môže ísť aj o problém, tak ako bol popísaný v uznesení súdu prvej inštancie.

18. Aj odvolací súd má za to, že v tomto konkrétnom prípade bolo na mieste prihliadnúť na zvláštnost' tohto konkrétneho prípadu, aby nedošlo k neprimeranej tvrdosti. Žaloba bola napriek konštatovaniu o pochybení orgánov zamietnutá, lebo žalobnému návrhu nebolo možné vyhovieť, keďže z dikcie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov jednoznačne vyplýva, že v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti za prietahy z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho konania, a ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky

o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z povahy veci a okolností sporu mal odvolací súd za to, že tu skutočne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej žalovanej. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie riadne vysvetlil prečo aplikoval ustanovenie § 257 CSP a prečo využil možnosť zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Z obsahu spisu, ale aj vyjadrenia žalobcov jednoznačne vyplýva, že Slovenská republika bola vo vzťahu k nim nečinná prostredníctvom svojich konajúcich orgánov. Napriek tomu, že podávali opakované výzvy o poskytnutie náhrady Slovenskému pozemkovému fondu regionálnemu odboru Poprad. Od podania týchto výziev žalobcami od roku 2011 do podania žaloby v roku 2015 uplynuli 4 roky. Žalobcovia však napriek rozhodnutiam,, ktoré boli prijaté náhradné pozemky nedostali ani do 25.02.2015 preto podali žalobu. Ani do dňa 13.12.2022 kedy písali vyjadrenie vo veci nedostali ani náhradu škody a nemajú ani náhradnú pôdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na priebeh vybavenia reštitučnej veci od 15.06.1992 až do 25.02.2015 teda do podania žaloby o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom i na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Sp/1/2016-76 str. 8 zo dňa 22.06.2016 na ktorý poukazujú aj žalobcovia v svojom vyjadrení. Odvolací súd má za to, že v danom prípade bolo na mieste aplikovať zásadu spravodlivosti vo vzťahu k žalobcom, ich životnej situácii i vo vzťahu k Slovenskej republike, pričom priznanie náhrady trov konania žalovanej Slovenskej republike- Ministerstvo vnútra SR, ktoré by mali uhradiť žalobcovia , ktorí sa márne svojich nárokov reálne domáhajú (aj keď im formálne mohli byť priznané) považuje odvolací súd za neprimeranú tvrdosť.

19. Preto odvolací súd uznesenie podľa ust. § 387 CSP ako vecne správne potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP zohľadniac tiež ust. § 257 CSP vo vzťahu k žalovanému a vyslovil, že náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznáva. Vzhľadom na aplikáciu ust. § 257 súdom prvej inštancie i potvrdením tohto rozhodnutia vo vzťahu k žalovanému by priznanie náhrady trov odvolacieho konania úspešným žalobcom vo vzťahu k trovám konania a k žalovanému tiež predstavuje dôvody hodné osobitného zreteľa. Uvedené by sa javilo nespravodlivým.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).